

Razmatranje: 27. prosina, sveti Ivan Evangelist

Neka razmišljanja koja mogu pomoći našoj molitvi tijekom ovih dana božićnog vremena. Teme su: učenik kojeg je Isus ljubio; Božje strpljenje nas preobražava; ljubiti kao što Isus ljubi.

- Učenik kojeg je Isus ljubio
- Božje strpljenje nas preobražava
- Ljubiti kao što Isus ljubi

PETAR I IVAN, nakon što su čuli što je Marija Magdalena vidjela, počeli su trčati prema praznom grobu našeg Gospodina. U ovom odlomku iz današnjeg Evanđelja, četvrti evanđelist predstavlja se kao učenik „kojega je Isus ljubio“ (usp. Iv 20,2). Zašto je Ivan, čiji blagdan danas slavimo, voljeni učenik, bio Kristov miljenik? Možda zato što je bio najmlađi, ili zato što je on bio taj kojemu je ta posebna naklonost bila najpotrebnija. Ili možda zbog svog vatrenog karaktera ili jednostavno zato što je Isus to želio. Ono što sigurno znamo jest da je sveti Ivan bio uvjeren da je predmet nepogrešive naklonosti našeg Gospodina.

Ipak, svi možemo reći da nas Bog voli na poseban, jedinstven i isključiv način. To je dio otajstva njegove ljubavi prema nama. Vjera nas u to uvjerava, ali naša srca ponekad se opiru vjerovanju u to. „Božić nas

podsjeca da Bog nastavlja voljeti svakoga od nas. Meni, tebi, svakome od nas, danas kaže: 'Volim te i uvijek ću te voljeti; dragocjen si u mojim očima.'"[1] Doista, baš kao i kod svetog Ivana, „Gospodin želi svakoga od nas učiniti učenikom koji živi u osobnom prijateljstvu s njim. Da bismo to postigli, nije dovoljno slijediti ga i slušati ga izvana: potrebno je i živjeti s njim i voljeti ga. To je moguće samo u kontekstu odnosa duboke bliskosti, prožetog toplinom potpunog povjerenja. To se događa među prijateljima.“[2]

IVAN JE BIO nagle naravi, a Isus je to vrlo dobro znao kada ga je izabrao. Kada su ga ljudi odbili primiti u Samariji, ljubljени učenik upitao je: Gospodine, hoćeš li da kažemo da oganj siđe s neba i da ih uništi? (Lk 9,54). U drugoj prilici Ivan je, s

velikom samouvjerenošću, rekao Isusu da su nekome zabranili izgoniti demone jer ih ne slijedi (usp. Mk 9,38). Isus je uvijek strpljivo slušao. Koliko je sati morao provesti s Ivanom pokušavajući usmjeriti njegov nagli žar i roditi u njemu sjeme istinske ljubavi. „Može se dogoditi da se čak i dok Bog strpljivo obrađuje tlo povijesti i naših vlastitih srca, mi pokažemo nestrpljivima i želimo odmah suditi o svemu: sada ili nikad, sada, sada, sada. Na taj način gubimo onu 'malu', ali najljepšu od vrlina: nadu.“[3]

Ivan je dobro naučio Gospodinove lekcije jer je znao da ga Isus voli. Evanđelja nam pokazuju postupnu promjenu kod Ivana. Na primjer, u utrci do groba o kojoj čitamo u današnjem evanđeoskom odlomku, vidimo da je prevladao dio svoje naglosti, budući da je imao pristojnosti pričekati da Petar prvi uđe. Tada je i drugi učenik, koji je

prvi stigao do groba, ušao, vidio i povjerovao (Iv 20,8). Na kraju svog života neumorno je ponavljao prvim kršćanima srž evanđeoske poruke: Ljubljani, ljubimo jedni druge! Jer ljubav je od Boga i tko ljubi, rođen je od Boga i poznaje Boga (1 Iv 4,7). Sveti Jeronim prepričava da su ga Ivanovi učenici na kraju života pitali zašto to tako često naglašava, a evanđelist je odgovorio: „Jer to je Gospodnja zapovijed i jedino je potrebno ispuniti je.“[4]

„LJUBITE JEDAN DRUGOGA jako puno“, često je inzistirao sveti Josemaría. „I govoreći vam ovo, govorim vam što je u srži kršćanstva: Deus caritas est (1 Iv 4,8), Bog je ljubav. Sjećate li se Ivana?“ Zatim je osnivač Opusa Dei podsjetio prisutne na ono što je apostol rekao kada je već bio „star, vrlo star, iako se morao

osjećati vrlo mladim“[5]: da se kršćanska poruka sažima u ovim riječima: U ovome je ljubav: ne da smo mi ljubili Boga, nego da je on ljubio nas i poslao svoga Sina kao pomirnicu za naše grijehе (1 Iv 4,10). Stoga je u očima kršćanina svaka osoba predmet Božje beskrajne ljubavi.

„Bog je išao ispred nas s darom svoga Sina. Iznova i iznova ide ispred nas na neočekivan način... Uvijek se vraća da bi s nama ponovno započeo. Ipak, očekuje da ljubimo zajedno s Njim. On nas voli kako bismo mogli postati osobe koje ljube zajedno s Njim i tako stvoriti mir na zemlji.“[6] Nakon svog poziva na vatrenu kišu koja će uništiti grad u Samariji, Ivan prepričava scenu Isusa i Samaritanke. On je jedini evanđelist koji je to učinio. Možda je ta priča bila rezultat jednog od njegovih mnogih razgovora s našim Gospodinom, koji mu je htio objasniti

zašto bi trebao ljubiti sve, baš kao što ih Bog Otac voli.

Konačno, Ivan je učenik koji od Isusa prima slatku zadaću brinuti se za Gospu. Tko se brinuo za koga?

Sigurno su oboje ispunili svoju misiju s velikom radošću i zahvalnošću.

Marija je ispunila Isusov posljednji zahtjev ljubeći Ivana kao što bi njezin Sin želio da ona to čini.

Možemo se obratiti zagovoru Gospe i svetog Ivana, moleći da Bog u naša srca stavi svoju ljubav koja donosi velike plodove u drugima.

.....

[1] Franjo, Homilija, 24. prosinca 2019.

[2] Benedikt XVI., Audijencija, 5. srpnja 2016.

[3] Franjo, Homilija, 2. veljače 2021.

[4] Sveti Jeronim, Komentar
Poslanice Galaćanima, 3, 6.

[5] Sveti Josemarija, Bilješke s
obiteljskog okupljanja, 19. ožujka
1964.

[6] Benedikt XVI., Homilija 24.
prosinca 2010.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/meditation/razmatranje-27-
prosinca-sveti-ivan-evangelist/](https://opusdei.org/hr-hr/meditation/razmatranje-27-prosinca-sveti-ivan-evangelist/)
(14.03.2026.)